

# ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ  
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Έκδίδεται κατά Σάββατον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ  
αρχομένη από τῆς 1 Ιανουαρίου ἢ Ἰουλίου  
Ἐσωτερικοῦ δρ.δ.— Ἐξωτερικοῦ πρ.χρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ  
ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»  
888 Κεφισθίων 18, παρακείμενος τοῦ  
Ἀστυνομικοῦ καταστήματος Πλάκας.

## ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΨΑΛΜΩΝ

Ἀπό τοῦ ἐπομένου φύλλου τῆς «Ἀναπλασεως» θ' ἀρ-  
χίσωμεν ἐρμηνεῖαν εἰς διάφορα μέρη τῶν Ψαλμῶν.

Ἡ ἐρμηνεία αὕτη δὲν θὰ ζητήσῃ μόνον νὰ δώσῃ τὴν  
ὀρθὴν ἐξήγησιν, ἀλλὰ καὶ νὰ παρουσιάσῃ κατὰ τὸ δυνατόν  
ζωντανὸν καὶ παλλόμενον ὄλον τὸ αἶσθημα καὶ τὴν ἔμπνευ-  
σιν τοῦ ψαλμωδοῦ.

Ὁ Δαβὶδ ὑπῆρξεν ἡ ποιητικώτερα καρδιά καὶ ἡ μεγα-  
λοπρεπεστέρα φαντασία. Κανείς δὲν παρέστησεν ὅπως  
αὐτὸς τὰς τρικυμιωδιστέρας κυματώσεις τῆς ἀνθρωπίνης ψυ-  
χῆς, τὰ ἐμπαθέστερα ἀλλὰ καὶ εὐγενέστερα αὐτῆς αἰσθή-  
ματα, τοῦ; βυθισμοῦ; καὶ τὰς ἀνυψώσεις τῆς; τὰς ὀδύνας  
καὶ τὰς ἀγαλλιάσεις τῆς; καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἐξαικόνισε  
τόσον λαμπρῶς τὰ μεγαλεῖα τῆς φύσεως; καὶ τὴν δύναμιν  
τοῦ Δημιουργοῦ, ὡς καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ ἐλέου αὐτοῦ καὶ  
τῆς ἀγαθότητος.

Οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἀναπλασεως» δε παρακολουθή-  
σωσι μὲ δὴν τὴν εὐλαβῆ ζέσιν τὴν ἀπὸ τῶν στηλῶν  
αὐτῆς ἐρμηνεῖαν ἐκ τῶν ὁσίων στίχων τοῦ Δαβὶδ. Δὲν θὰ  
δεικνύσων μόνον τὰς ἀγιωτέρας συγκινήσεις καὶ δὲν θὰ  
κρίθων μόνον τὸ κάλλος τῆς πλέον μεγαλοπρεποῦς  
ἱερᾶς ποιήσεως. Δὲ ἐξομολογήσεις, αἱ δυνάσεις καὶ αἱ πρὸς  
τὸν Θεὸν κραυγαὶ καὶ ἐπικλήσεις τοῦ Δαβὶδ θὰ τοὺς βοη-  
θήσωσι εἰς τὸ νὰ αἰσθανθῶν τὴν βαθεῖαν ἐκείνην μετα-  
νοίαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν, ὁμοῦ μὲ τὸν στεναγμὸν καὶ τὸ  
δάκρυ, ἐξέρχεται ἡ αἰθρία ψυχῆς δυναμένη; νὰ ἀναβλέψῃ  
ὑψηλὰ, διότι ἡ ἀρετὴς κατήργησε δι' αὐτὴν τὸν κεραυνὸν  
τῆς θείας δικαιοσύνης.

## Η ΕΞΥΨΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἀνάγκη νὰ ἐννοηθῆ καλῶς, ὅτι κανείς νόμος τῆς Βου-  
λῆς δὲν θὰ ἠμπορήσῃ νὰ ἀναγάγῃ τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλη-  
σίαν εἰς ὄλον τὸ ὄψος τοῦ προορισμοῦ τῆς, καὶ ὅτι ἀρκούν

τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἡ παράδοσις καὶ οἱ Κανόνες διὰ τὴν  
καλλιέργειαν τῆς λαμπροτάτης ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Ὅ,τι ζητοῦν τὰ Ἐκκλησιαστικὰ νομοσχέδια εἰς κυρίως ἡ  
ἐξασφάλισις τῆς οἰκονομικῆς συντηρήσεως τοῦ κατωτέρου  
κλήρου. Καλῶς. Ἀλλὰ θὰ δυναθῶσι τάχα διὰ τῆς οἱ  
ἱερεῖς; καὶ οἱ διακονοὶ νὰ ἀναγκασθῶσι εἰς δυνάμεις ἠθικο-  
θηρησκευτικῆς ἐπιεργείας, φωτίζοντες τὰ πνεύματα καὶ  
ἀγιάζοντες τὰς καρδίας, ὅταν θὰ ἐξασφαλίσων τὴν εὐπο-  
ρίαν τὴν υλικήν;

Ἰδοὺ οἱ ἱερεῖς τῆς Ῥουμανίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Σερ-  
βίας. Δὲν μισθοδοτοῦνται αὐτοὶ; Κατὰ εἰ ἄνω ἐξοικητεῖται  
καλλίτερα τὸ ἔργον τῆς πνευματικῆς οἰκοδομῆς; Ἡ εἰς τὸ  
ἦθος καθυστέρησις τῶν ματαιώνει καὶ τὸν σκοπὸν τῆς  
μισθοδοσίας τῶν καὶ τὸ ἔργον τῆς ἐκπαιδεύσεώς τῶν, τισπο-  
τοτρόπως δὲ καταντῶσι κατώτεροι τοῦ ἰδικοῦ μας κλήρου,  
ὅστις οὕτω μισθοδοτεῖται; οὕτω ἐν τῷ συνόλω τὴν ἐκπαί-  
δυσιν εὐέλων κατέχει.

Ἄλλ' ἐγὼ θὰ φέρω καὶ τὸ παράδειγμα τῶν ἐπισκόπων  
μας. Δὲν εἶνε ὅλοι ἐξοικησμένοι ὅλως; Καὶ ὅμως δια-  
φέρουν. Οἱ μὲν ἐργάζονται καλῶς διὰ τὸ πνευματικόν των, οἱ δὲ  
μόνον διὰ τὸ ταμίειον των. Ὑπὸ τὴν αὐτὴν λαμπρὴν νόμον  
διαφορετικὰ ἀποτελέσματα. Τί ὠθεῖ τοὺς μὲν εἰς τὴν  
ὑπηρεσίαν τῆς πίστεως; Ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ των. Τί  
κρατεῖ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν ἀδράνειάν των; Ἡ ἐσωτερικὴ  
νάρκη των.

Θέλω νὰ εἶπω διὰ τοῦτου, ὅτι κηρύττομαι πολέμιος  
τῆς ἐξασφαλίσεως πόρων ὑπὲρ τοῦ κατωτέρου κλήρου;  
Ὅχι. Ἐπιστώ μόνον νὰ μὴ στηρίζωμεν εἰς τὴν ἐπίτευξιν  
τοιοῦτου νομοθετήματος ἐλπίδας ὑπερβολικῆς καὶ ματαιας.

Τὸν κρηατὸν τῆς ἐκκλησίας κλήρον κατήρτισαν οἱ ἀπό-  
στολοι καὶ οἱ ἀξιοὶ διάδοχοί των. Καὶ σήμερον τί πρὸ  
πάντων ἀπαιτεῖται; Ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐξυψώσῃ τὸν λα-  
τὸν τῆς. Καὶ δύναται. Ἄς ἐνεργηθῶν καθολικώτερον δεκ-  
ὲ Παῦλος γράφει περὶ τῶν ἐπισκόπων ὡς ἐκλεγῶνται ὡς νέοι  
ἐπίσκοποι δεοὶ ἔχυσαν περισσώτερος ἰδρώτας διὰ τὸν φωτι-  
σμόν τοῦ λαοῦ ἄς στηθῶν βήματα διδασκαλίας διὰ τοὺς  
ἱερεῖς ἐκείνους, οἵτινες καθυστέρουν περισσώτερον λόγῳ ἐκ-  
παιδεύσεως ἄς φιλοτιμηθῶν ὅλοι εἰ λόγιοι κληρικοί νὰ δια-

κονήσουν εις τὸ θεῖον κήρυγμα· ἂν καταβληθῇ συστηματικῶς φροντίς εἰς τὸ νὰ ἀνασυνδεθῶν κληρὸς καὶ λαὸς διὰ στενῶν πνευματικῶν δεσμῶν· ἂν δημιουργηθῇ πρὸ πάντων εἰς τὸ μέγα κέντρον τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου εἶνε καὶ εὐκολώτερον, μία συστηματικὴ πνευματικὴ ἐργασία τόσον πρὸς ἀνάδειξιν νέων κληρικῶν, ὅσον καὶ πρὸς ποδηγέτησιν εἰς τὴν πίστιν λαοῦ χανομένου κατὰ τὸ πλεῖστον σήμερον εἰς κέντρα ἀργίας καὶ διαφθορᾶς· καὶ τότε ἡ ἐξύψωσις τῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ βραδύνῃ ποσῶς.

Ἡ Βουλὴ μάλιστα δυνατὸν καὶ τίποτε νὰ μὴ ψηφίσῃ. Θ' ἀπειλισθῶμεν λοιπόν; Ἐφ' ὅσων ἡ θεία χάρις κατέχη τὴν δύναμιν τοῦ νὰ προκαλῇ τὰ ἐκκλησιαστικώτερα θαύματα τῆς ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναγεννήσεως—καὶ ἡ δύναμις τῆς αὐτῆ διατηρῆς εὐτυχῶς πάντοτε δλην τῆς τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν λάμπριν, — ἡ ἀδιαφορία τῶν νομοθετῶν μας δὲν σημαίνει τίποτε.

Πῶς ἐγγίζει καὶ ἐλαμπεν ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία; Ἰδοὺ ὁ δρόμος. Ἐκείνη ἐθράμβευεν ἐναντίον τῶν Καισάρων. Καὶ δὲν θὰ δυνηθῶμεν ἡμεῖς νὰ βαδίσωμεν χωρὶς τοὺς Βουλευτάς;

Τὸ πᾶν εἶνε ἡ διέγερσις τῆς πνευματικῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς. Τὰ λοιπὰ θὰ ἔλθουν ὅλα μόνα των.

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΗΣ ΑΛΑΖΟΝΙΑΣ

Ἄλαζονία εἶνε ἡ χειρότερα ἔκφρασις τῆς ὑπερηφανείας καὶ τοῦ ἐγωισμοῦ. Ἀκολουθεῖ εἰς τὴν αἴτησιν, δηλαδὴ εἰς τὴν ψευδῆ καὶ ἀπατηλὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν ἔχει περὶ ἑαυτοῦ ὁ ὑπερήφανος, καὶ ἀποδεικνύει τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον εἰς πᾶσάν του ἐνέργειαν τυφλωτότητα καὶ πίπτοντα. Ὁ ἀλαζὼν εἶνε τόσον εἰδεχθῆς καὶ κωκοποιός, ὅσον γελοῖος καὶ εὐτελής. Ἐπιτηδεύει θάρρος καὶ τόλμην, ἐνῶ εἶναι δειλότερος λαγωῦ. Ἀνωτέρους του καὶ καλλιτέρους του δὲν παραδέχεται, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ ὑπὲρ πάντων. Πᾶσα ὑπερέχουσα θέσις κατεχομένη ὑπὸ ἄλλων ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε πάντοτε ὁ ἀδικούμενος, ὁ πάντοτε μισῶν, ὁ ἀεὶ δολιότητος μελετῶν καὶ μεταίτητος λαλῶν.

Ὅλοι ἔχουσι λαττώματα, αὐτὸς μόνος ἔχει μόνον προτερήματα. Κἂν σφαλλόμενος, καὶ ὑπὸ τὰς ὄψεις πάντων πίπτων καὶ κρημιζόμενος, ἔχει τὴν αὐθάδειαν νὰ εἴπῃ πρὸς τοὺς βλέποντας: Ἐγὼ; ὄχι! Τὸ θλιβερότερον: ὁ ἀλαζὼν εἶνε ὁ ἀμετανόητος, διότι βλέπων δὲν βλέπει, καὶ ἀκούων δὲν ἐννοεῖ.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Ἡ ἀλαζονία, ριζομένη εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, γεννᾷ τὸ κακουργότατον καὶ τυφλωτικώτατον τῶν κοινωνικῶν παθῶν, τὸν φθόνον. Ἡ ἀλαζονία εἶναι ἡθικὴ σήψις, ὁ δὲ φθόνος εἶναι γάγγραινα τῆς ψυχῆς. Εἰς

ὅλα τὰ πάθη—δυνάμεθα εἰπεῖν—φαίνεται ἡ ἀδυναμία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ πονηροῦ· εἰ τὸν φθόνον φαίνεται ὑπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸς ὁ Βιελζέβουλλ μετὰ τὰ ὅλα του. Ὁ φθονερὸς δὲν συγχίζει ἀπλῶς τὸ ἀγαθὸν μετὰ τοῦ κακοῦ, ἀλλ' ἀρνείται ἐντελῶς τὸ ἀγαθὸν. Ὁ φθονερὸς δὲν παραδέχεται ἀγαθοὺς καὶ τιμίους, δὲ παραδέχεται δικαίους καὶ ἀγίους, ἡθικῶς καὶ σώφρονι, ἐκλεκτοὺς καὶ εὐγενεῖς, δὲν παραδέχεται Βασιλείαν ἀγάπης καὶ γλυκύτητος, διότι εἶναι τὸ ἀκόσμημα τοῦ ἔθου, τὸ δάκνον ἢ κεντρίζον, καὶ τὸ φοινικὸν δηλητηρίον τοῦ ὅσον δύναται ἀφρονώτερον καὶ εὐστοχώτερον χύνον. Προτιμῶ νὰ συναντήσω τὴν ἄναιαν καὶ τὴν τίγριν παρὰ τὸν φθονερὸν. Τὸ θηρίον θὰ μοι κατασπαράξῃ τὸ σῶμά μου καὶ δὲν θὰ ἀισθανθῇ πόνους ἢ ψυχῆ μου, ἐνῶ ὁ φθονερὸς θὰ μοι πληγῇ τὴν ψυχὴν καὶ θὰ ζητήσῃ νὰ φονεύσῃ αὐτὴν μετὰ τὸ δηλητηρίον του. Μόνον εἰ γνήσιοι τοῦ Χριστοῦ μαθηταί, τὴν χάριν ἐν ἑαυτοῖς ἔχοντες, εἶναι ἄτρωτοι καὶ ἀδηλητηρίαστοι εἰς τὰ βέλη τοῦ κοινωνικοῦ τοῦτου ἀνατροπῆς καὶ δολιότητος.

Ο ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΣ

Ἄλφονσος ὁ βασιλεὺς τῆς Καστίλλης προσέκρουεν εἰς τὰς ἀδύναστας δυσκολίας τοῦ ἀστρονομικοῦ συστήματος τοῦ Πτολεμαίου καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀόριστου πηλαπλασιασμοῦ τῶν κύκλων, ἐντὸς τῶν ὁποίων, κατ' αὐτὴν κινουῦνται τὰ οὐράνια σώματα· ἔλεγε δὲ: «Ἐὰν ὁ Θεὸς με εἴχε καλέσει, ὅπως δώσω γνώμην, τὰ πράγματα θὰ εὐρίσκοντο εἰς καλλιτέραν τάξιν.» Ὁ Κοπερνίκος ἀνάλογον ἠθεώθη αἰσθητικῶς, διαφορετικῶς ὁμοῦ ἐξέφρασε τὴν σκέψιν του, ἡ ὁποία κατὰ βάθος ἦτο ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν νου βασιλείας. Αὐτὸς ἔλεγε: «Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ εἶνε τόσον μιγάλη, ὥστε αἱ ἑκτακτοὶ περιπλοκαὶ τοῦ ἀστρονομικοῦ καὶ συστήματος ἀποδεικνύουν τὸ ψευδὲς του». Ὑπὸ τὴν ἐπιθεσίαν δὲ τῆς ἰδέας ταύτης, τῆς ὑπερτάτης σοφίας τοῦ δημιουργοῦ, συνβουλεύθη τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, ἐν ὧς εὗρε τὸ σπέρμα τῆς ὑποθέσεώς του. Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται εἰς τὴν πρὸς τὸν πάπαν Παῦλον Γ', ἐπιστολὴν του, ἣτις χρησιμεύει ὡς πρόλογος εἰς τὸ ἔργον του: De revolutionibus orbium coelestium. «Μελετῶν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καὶ παρατηρῶν τὴν ἀβεβαιότητα τῶν μαθηματικῶν ἐξηγήσεων τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν κίνησιν τῶν σφαιρῶν τοῦ κόσμου, ἤρχισα νὰ ἀπασχολοῦμαι ἀπὸ τὸ πῶς ἢ ἀφιλόσοφοι, οἵτινες ἐξερευνῶσιν ἐνίοτε τόσον τελείως τὰ πλεῖστα πράγματα τοῦ σύμπαντος, δὲν εἶχον δύναμιν νὰ δώσωσι βεβαιωτέραν ἐξήγησιν τῶν κινήσεων τῆς μικρῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδημιουργήθη δι' ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ πτελειοτάτου καὶ κανονικωτάτου τῶν τεχνιτῶν. Διὰ τοῦτο ἔλαθον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπαναγνώσω ὅλα τὰ ἀβιβλία τῶν φιλοσόφων, ὅσα ἠδυνάμην νὰ ἔχω εἰς τὴν ἀδιάθεσιν μου, ὅπως ἀνεύρω ἐάν τις ἐξ αὐτῶν εἴχε σκεφθῆ ἢ εἰ αἱ κινήσεις τῶν οὐρανίων σφαιρῶν εἶνε ἄλλαι ἢ αἱ

ὑπὲρ τῶν μαθηματικῶν μας διδασκόμεναι. Ἄνεῦρον κατ' ἀρχάς ἐν τῷ Κιμέρονι εἶπε ὁ Νικητάς ἐπίστευεν εἰς τὴν γῆν κινεῖται. Κατόπιν εὗρον εἰς τὸν Πλούταρχον, εἶτι καὶ ἄλλοι τινεῖς· εἶχον τὴν αὐτὴν γνώμην... Ἐντεῦθεν ἤρχισα νὰ σκέπτομαι καὶ ἐγὼ περὶ τῆς κινήσεως τῆς γῆς.»

Ὁ Κοπερνίκος ὑπῆρξεν ἱερεὺς εὐσεβῆς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐπιστήμων πρώτης τάξεως. Βλέπομεν ἀπὸ τὴν ἰδίαν του ἡμολογίαν, εἰς τὴν σοφίαν τοῦ δημιουργοῦ ὑπῆρξεν ἡ δὴλαγὸς ἀρχὴ τῆς ἐπιστημονικῆς τῶν ἐργασίας. Τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ πλεῖστον τοῦ συνηγόρου τῆς διδασκαλίας του. Ὁ ὑποκινηθεὶς ἀγὼν ὑπὲρ τῆς θεωρίας τῆς κινήσεως τῆς γῆς ὑπῆρξε μακρὸς καὶ ζωηρός. Τὸ νὰ νομίσῃ τις εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτῆ ἐθράμβευσε μόνον διότι ὑπελόγησε τὰ ἐξαγόμενα τῆς πείρας καλλιτέρον ἀπὸ τὸ σύστημα τοῦ Πτολεμαίου θὰ ἦτο σπουδαία πλάγη. Ὁ Tycho—Brahe, ἐξοχος παρατηρητῆς, ἐποποιεῖ τὴν γῆν εἰς τὸ κέντρον τοῦ κόσμου. Τὸ αἰσθητικῶς, τὸ ὁποῖον ὑπεστήριξε τοὺς θιασώτας τοῦ Κοπερνίκου καὶ τοῖς προητοίμασε τὴν νίκην, τὴν ὁποίαν ὄφειλε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἡ παρατήρησις τῶν φαινομένων, ἦτο τὸ τῆς ἀπλότητος τῆς νέας θεωρίας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀστρονομίαν. Εὐκόλον νὰ βεβαιωθῇ τις τοῦτο συμβουλευόμενος ὅσα ἐγράψαν τὸν χρόνον ἐκεῖνον. Ἡ ἀπλότης καθ' ἑαυτὴν ἀρίσκει εἰς τὸ λογικόν. Ἄλλ' εἰς ὅλους τοὺς ἰδρυτάς τῆς ἀστρονομίας τὸ ἐνστικτὸν τοῦ λογικοῦ ἐνισχύθη ὑπὸ τῆς πίστεως εἰς τὴν σοφίαν τοῦ δημιουργοῦ.

NABIAL

Ο GUÉRIN ΠΕΡΙΓΡΑΦΩΝ ΤΟ ΣΗΜΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν σκέψεων τοῦ Guérin ἐπὶ τοῦ σημλαίου καὶ τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως ἐκλήφθην εἰς εἰς ἀνάγκην χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἀναπλάσεως ν' ἀποσπᾶσθαι ἐκ τοῦ βιβλίου του καὶ τὴν περιγραφὴν τοῦ σημλαίου, ἔχουσαν ὡς ἐξῆς:

«Κατεργόμενοι διὰ λιθίνης κλιμακῆς ἐκ τριάνοντα βαθμίδων ἀπὸ τῆς αὐλῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε ἐκτιμημένη ἡ σκαλὴ (\*), φθάνομεν εἰς τὸ περίφημον σήμλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως. Τὸ σήμλαιον τοῦτο ἐγκλείεται εἰς τὸν περίβολον ναύσκου ἀπτερωμένου εἰς τὴν ἀγίαν Ἄνναν, οὗτινος καταλαμβάνει τὸ δεξιὸν μέρος. Ἐχει μῆκος δεκατριῶν βημάτων (pas) καὶ πλάτος τεσσάρων. Στυλοὶ τετράγωνοι καὶ χονδροειδῶς κατεσκευασμένοι διαοροῦσιν αὐτὸ εἰς τρία μέρη: εἰς τὸ πρῶτον, ὅπου εἶναι ὡς ὁ πρόδομος (le vestibule) ἢ ὁ νάρθηξ, ὁ ὅλος εἶναι σχεδὸν στρογγύλος: εἰς τὸ δεύτερον, ὅπου εἶναι μακρότερον, τὸ σήμλαιον κλίνει πρὸς τὸν ναύσκον τῆς ἀγίας Ἄννης ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, ἔχει δὲ 4 μέτρων ὕψος εἰς τὸ μέρος τὸ μᾶλλον ὕψιμον, καὶ 2 μέτρων καὶ 30 ἑκατοστομέτρων εἰς τὸ

(\* ) Ἡ περιώνυμος σχολὴ τῆς Πάμμου.

χαμηλότερον. Τοῦτο τὸ μέρος εἰς τὰς ἐκκλησίας ἢ τοὺς μικροὺς ναοὺς (chapelles) τοῦ; Ἑλληνικοῦ ὀνομάζεται καθολικόν. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παρατηρεῖ τις δύο αὐλακὰς ἐσκαμμένας εἰς τὸν βράχον καὶ χρησιμεύουσας ἄλλοτε εἰς τὴν ῥοήν τῶν ὕδατων, πρὶν ἢ πηγῇ, ἣτις ἀέεταζε (distillati) διὰ μέσου τῶν τοιχωμάτων τῶν βράχων, ἐμπραχθῆ ἢ στερεύσει. Οἱ μοναχοὶ πρὸς τοῦτους δὲν λημονοῦσι νὰ δεικνύωσιν ὑμῖν εἰς τι μέρος τοῦ ὅλου σχισμῆν τριγωνικὴν, ἣτις κατ' αὐτοὺς ἀντιπροσωπεύει τὴν ἁγίαν Τριάδα, καὶ δι' ἧς διέσχυρίζονται εἰς τὴν ἡκούσαν ὁ ἅγιος Ἰωάννης τὰς μυστηριώδεις φωνάς.

Τὸ ἐκ ζόλου ἐσκαλισμένον καὶ ἐπιχρῶσον τέμπλον ἢ πρόσφυς, (avanture), ὅπου χωρίζει τὸ καθολικὸν ἐπὶ τοῦ τρίτου μέρους ἢ τοῦ Ἰεροῦ, κοσμεῖται δι' ἀρχαίων εἰκόνων ἀναφερομένων εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀκριβὴς περιγραφή τοῦτου τοῦ σημλαίου, ὅπου ἀρχαίαι καὶ σεβασταὶ παραδόσεις παρουσιάζουσιν ἡμῖν ὡς διαμνην τοῦ ἁγίου Ἰωάννου καθ' ὃν χρόνον συνέθετε τὴν Ἀποκάλυψιν. Μισεσχρηματισθῆ, ὡς λέγουσιν, εἰς ναύσκον ὑπὸ τοῦ ἁγίου Χριστοδούλου. (1) δι τῆς ἀγίας Ἄννης, ὁ πρὸς τὰριστερὰ κείμενος, καὶ διὰ τῆς θύρας τοῦ ὁμοῦ εἰσερχόμεθα, εἶναι μεταγενέστερος. » Ἐν Ἀθήναις.

ΣΤΑΥΡΟΣ Ι. ΘΗΛΙΑΚΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἰς τὴν Βουλγαρικὴν Βουλὴν ὁ κυβερνητικὸς βουλευτῆς Ἰόνωφ ἐράρτισε τὸν ἀντιπολιτευόμενον Τσάνωφ. Ἐπεὶ δὲ ὁ βούλγαρος πρωθυπουργὸς πρὸς τὸν δαρέντα· ὅπως φέρεσθε ὄχι ἕνα ζῶλο ἀλλὰ καὶ ἐκατὸν σὰς εἶνε λίγος.

— Ἐτηλεγράφησαν ἀπὸ τὸ Βερολίνον εἰς τὰς Γαλλικὰς ἡμερηίδας, εἰς παρεφρόνησεν ὁ διάσημος ἱατρός Μπέρνιγκ.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Νκουτικῶν ἀπέσπασεν εἰς τὴν χαρτογραφικὴν ὑπηρεσίαν τοὺς σηματοφόρους Μπούμπουλην, Μπότσασιν, Θεοχάρην καὶ Ρουσσάιν, καὶ ἀνέθεσεν εἰς αὐτοὺς νὰ περιπλεύσωσι τὰ παράλια τῆς Βλαχίας, ὅπως συντάξωσιν ὑδρογραφικὸν αὐτῆς χάρτην.

— Εἰς τὸ Βερολίνον πολυπληθεστάτη διαδήλωσις ἐξεδήλωσε κάτωθι τῶν ἀνακτόρων τὴν μεγάλην χαρὰν τῆς διὰ τὴν κατατρόπωσιν τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος κατὰ τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογάς. Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, ἐξελθὼν εἰς τὸν ἐξώστην, πύλαριστης καὶ ἐχαρακτήρισε τὸ ἀποτέλεσμα ὡς νίκην τοῦ γερμανικοῦ πατριωτισμοῦ.

— Κατὰ τὸ ἀβῆμα τῆς Ῥώμης ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας θὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὸν βασιλεῖα Γεώργιον εἰς Ἀθήνας κατὰ τὰ τέλη Ἀπριλίου.

— Ἀκόμη δὲν συνήλθεν ἡ Βουλὴ εἰς ἐπανάλυσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς. Αὐτὸ ἀποδεικνύει εἰς ποῖον ὕψος πατριωτισμοῦ εὐρίσκειται ἀρκετὴ μερὶς τῶν ἀξιολόγων βουλευτῶν

μας. Ο καθείς τώρα δύναται να κρίνη αν θα εύρεθῃ και- ρός δια συζήτησιν ἐκκλησιαστικῶν νομοσχεδίων.

— Ἐπὶ τῇ ἐξήκοστῇ ἐπιστείλῃ τῆς ἀνάθευ εἰς τὸν θρόνον τοῦ γηραιῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἀυστρίας Φραγκίσκου Ἰω- σάφ θα γείνη ἐν Βιέννῃ κατὰ τὸ προσεγὶς ἔτος μεγάλη στρατιωτικὴ καὶ ναυτικὴ ἐπιθεσις. Προσκληθεὶς συμμετο- χῆς θ' ἀπευθυνῶσι πρὸς ἅλα τὰ Κράτη.

— Οἱ Καθολικοὶ τῆς Βραζιλίας, εὐγνωμονοῦντες πρὸς τὸν Πάπαν διότι τὸ πρῶτον ἤδη διορίσθη ἐπ' αὐτοῦ Καρδινάλιος τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς Βραζιλιανός, τῷ ἰδῷ ῥησαν ἐν λευκώματι. Τὸ κάλυμμά του εἶνε ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν καὶ ποικίλλεται μὲ πολυτίμους λίθους. Στοιλίζεται δὲ μὲ τὴν φωτογραφικὴν τοῦ Πάπα, περιβαλλομένην ἀπὸ ἐνενήκοντα ἀδάμαντας καὶ φέρουσιν τὸ παπικὸν μινύγραμμα μὲ ἀδάμαντας καὶ ημιράγδους. Ἡ ἀξία τοῦ λευκώματος τούτου ὑπολογίζεται ἄνω τοῦ ἐνός ἐκατομμυρίου λιρών.

— Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐχει- ροτόνησεν εἰς ἱερέα ἐν Ζαγαζίκ τὸν ἐκεῖ τῶς ἱεροδιάκονον κ. Γερ. Ποταμιάνου, τελειόφοιτον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Ποταμιάνος εἶνε καὶ εὐδόκιμος τοῦ θεοῦ λόγου κήρυξ, χαίρομεν δὲ διότι ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης τοῦ Ζαγαζίκ ἀποκτῆ ἡμερῶν οἰκο- γονειάρχην, ὅστις θα ἠδύνατο νὰ στοιλίσῃ καὶ τὰς Ἀθῆνας.

— Ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Α. Καλλιμάχου, δημοσιευθὲν εἰς τὸν «Χρόνον» τοῦ Καίρου, πληροφοροῦμεθα μεταξὺ ἄλλων, ὅτι κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν τῶν Χριστουγέννων δωδεκάς ἱεροκλήρων διέσχισε κηρύττουσα τὰς ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνικὰς Κοινότητας.

— Τὸν ἐπόμενον μῆνα θα ἐνεργηθῶσιν εἰδικαὶ τοῦ στρατοῦ ἐπιθεωρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας θα ἐπακολουθήσῃ γενικὴ ἐπιθεώρησις ὑπὸ τῆς Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου.

— Τὴν παρ. Τρίτην, πρῶτην ἐπέτειον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τοῦ βασιλέως μας καὶ βασιλέως τῆς Δανίας Χριστιανοῦ, ἅλα τὰ μέλη τῆς ἁγίας Βασιλικῆς Οἰκογενείας μετέβησαν εἰς τὴν Μητρόπολιν τοῦ Ροσκόλδε καὶ κατέ- θεσαν στεφάνους ἐπὶ τοῦ φερέτρου ἐξ ὀνόματος αὐτῶν καὶ τῶν ἀπόντων τέκνων τοῦ ἀπελθόντος. Στεφάνους κατέ- θεσαν καὶ ὁ Πρεσβυτὴς τῆς Γερμανίας ἐξ ὀνόματος τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, τῆς Σουηδίας ἐξ ὀνόματος τοῦ βασιλέως Ὁσκάρι, καὶ ὁ τῆς Νορβηγίας κατ' ἐντολὴν τοῦ βασιλέως Χάωνος.

— Ἀσθενεὶ βαρῶς ἡ μήτηρ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγα- ρίας Φερδινάνδου περιγκήμισσα Κλημεντίνη τοῦ Σάξ Κο- βούργου.

— Αἱ Κυπριακαὶ ἡμερῖδες προτείνουσι νὰ κατασκευα- σθῇ προτομὴ τοῦ Κίμωνος καὶ στηθῇ εἰς περίβλεπτον θέσιν τῆς Ἀθήνας.

— Τὴν 30ὴν τοῦ μηνὸς τούτου θα γείνη λαμπρὰ ἑορτὴ εἰς τὴν Τήνον ἐπὶ τῇ 84ῃ ἐπετείῳ τῆς εὐρέσεως τῆς θα- ματουργοῦ εἰκόνης τῆς Ἐθαγγελιστρίας.

— Τὴν παρ. Πέμπτην, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ ἐξοχωτάτου Γρ. Μαρσαλῆ, εἰς τὸ Μαρσαλεῖον Διδασκα- λεῖον ἐτελέσθη δοξολογία ὑπὲρ τοῦ γενναιοῦ ἰδρυτοῦ.

Καὶ εἰς τὴν Κέρκυραν δὲ ἐτελέσθη πάνδημος δοξολογία ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ὑπὲρ τῆς ἐξοχότητός του διὰ τὴν ὅπ' αὐτοῦ ἔδρυσιν ὄφρανοτροφεῖται ἐν τῇ ὥρῃ τῆς νήσου.

— Ἀναφορὰ πρὸς τὸ δημοσιονομικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑλλάδος μὲ 170,000 ὑπογραφὰς ζητεῖ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀφεντίου.

— Ἡ «Ἀνάπλασις» χεῖρει διὰ τὸν διορισμὸν ἐπιτίμου καθηγητοῦ τῆς ἑβραϊκῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ ἡμῶν Σχολῇ τοῦ κ. Ν. Παπαγιαννοπούλου. Ἐπιστήμων διακεκριμένος, εἶνε καὶ γνήσιος πιστός.

— Εἰς τὴν Δανίαν ἤρχισεν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου περὶ ζυλοκοπήματος τῶν λαμπυτῶν καὶ τῶν διαφόρων ψευτο- παλληκαράδων, οἵτινες διαταράττουσι τὴν δημοσίαν ταξίν. Κατὰ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ βεβαίωσιν τοῦ βουουργοῦ τῆς Δι- καιοσύνης, τὸ μέτρον τούτου ἀπέδωκεν ἔξοχα ἀποτελέσματα. Διότι κανεὶς ἀπὸ τούτους τιμωρηθέντας—γίνεται δὲ διὰ βου- νεύρου ἡ τιμωρία—δὲν ἐπανάλαβε πλέον τὴν ἀτάξίαν του μετὰ δεύτερον ζυλοκοπήματι.

DR. H. ENGEL

### ΤΑ ΜΕΓΙΣΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΨΙΣΤΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

Λόγοι καὶ χαρακτηρισμοὶ πρῶτων (ἐπιστημο- νικῶν) ἀθηναιῶν τοῦ δεκάτου ἀννάτου αἰῶνος.

Georg Niebuhr (1776—1831).

Διάσημος ἱστοριογράφος καὶ κριτικός, σημειώσας νέαν περι- ὄδον ἐν τῇ πραγματικῇ τῆς ρωμαϊκῆς ἱστορίας καὶ τῇ ἱστορικῇ ἐρευνῇ ἐν γένει (κατὰ τὸ ἐπίτομον λεξικὸν τοῦ Meyer). «Διὰ τῆς ὅλης πορείας τῆς ἱστορίας θα ἴδωμεν ποσῆς αἱ ἀρεταὶ τοῦ κράτους καὶ τοῦ λαοῦ θα καθίσταντο ἄκαρποι ἐάν ἐν τοῖς κινδύνοις δὲν ἔσκιζε τὴν Ρώμην ἡ εἰμαρμένη καὶ δὲν παρεσκεύαζε τοὺς θριάμβους αὐτῆς.» (Ρώμ. Ἱστορ. Α').

Τὶ ἐννοεῖ ὁ Niebuhr ὑπὸ τὴν λέξιν εἰμαρμένην διδά- σκουσιν αἱ ἀκόλουθοι προτάσεις :

α' Ἐνθ' ἡ παρατήρησις τῆς φύσεως δεικνυσιν ἡμῖν πνεῦμα ἐν αὐτῇ κατοικοῦν, ὃ δύναται νὰ νοηθῇ καὶ ὡς μετὰ τῆς φύσεως συνεργῶν, δεικνυσιν ἡμῖν ἐπ' ἑτέρου ἡ ἱστορία ἐν ἀπέροις περιστάσεσι πνεῦμα διάφορον τῆς φύσεως, διευθύνον καὶ διαττάτον πᾶν ὅ,τι φαίνεται τυχαῖον οὐδ' εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ σπουδὴ τῆς ἱστορίας ἐξασθενίζει τὴν πίστιν εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν ἡ ἱστορία εἶναι πρὸ πᾶσῶν τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ἐκείνη, ἣτις ὀριστικώτατα καὶ βε- βαίωτατα ὀδηγεῖ εἰς τὴν πίστιν ταύτην.» (αὐτόθι Β')

Τὶ ἐξῆς χωρίον δεικνύει ἐν τίνι πνεύματι ἐπεθύμει νὰ βλεπῇ ἐκπαιδευόμενον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Μάρκον, μετὰ ταῦτα πολιτικὸν ἄνδρα τῆς Πρωσίας : «Ἐπιθυμῶ διακαῶς, ἐνα-

δ Μάρκον γέννηται δικαίος ἐκ καρδίας, ἐκ καρδίας εὐσεβής, ἀμα καταστῆ ἱκανὸς νὰ αἰσθάνηται. Δὲν δύναμαι νὰ δέωμαι εἰς αὐτὸν τὴν εὐσέβειαν αὐτῆν· ἀλλὰ δύναμαι καὶ θέλω νὰ βοηθήσω τὸν ἱερέα· καὶ τὰ αἰσθήματά του πρέπει νὰ ἀκφράζωμαι προσευχὰς καὶ ἕμνους. Ἐν γένει ἡ εὐσέβεια, ἣτις περὶ τοὺς χρόνους τούτους κινδυνεύει νὰ περιπέσῃ εἰς ἀχρηστίαν, πρέπει νὰ καταστῆ εἰς αὐτὸν ἀπαραίτητος, νὰ γείνη εἰς αὐτὸν νόμος.»

J. J. von Górrres (1776—1848),

ἀνήκει κατὰ τὸ ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν τοῦ Brockhaus εἰς τοὺς εὐφροσύτατους καὶ ἐξοχωτάτους δημοσιολόγους τῆς Γερμανίας. Ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν πολιτι- κὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν θρησκείαν. Τὸ περὶ αὐτοῦ ἄρθρον τῆς Γενικῆς Γερμανικῆς Βιογραφίας, ὀνομαζει αὐτὸν ἀπρο- σωπικότητα, ἢς τὴν μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς, ἐν ἣ ἔζη, αὐδαίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ. «Ἀκόρεστος πῶδός πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἰδιαιτάτα βεθὺ ἀίσθημα δικαιοσύ- νης συνδεθμένων μετὰ σπανίας ἀφικουερδίας διακρίνουσιν αὐτόν. Ἐζη καὶ ἐνήργει οὐχὶ δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ διὰ τὸ κοινὸν ἀγαθόν, ἐφ' ὅσον ἐγνώρισε τοῦτο καὶ παρέστησεν ἑαυτῷ ὡς ἰδανικόν.

Ἐλευθερὰ ἔκφρασις ἐκ τοῦ καλάμου τοῦ ἐνθέρμου τοῦ- του ὑπερασπιστοῦ τοῦ καθολικισμοῦ εὕρισκεται ἐν τῷ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐρίδων τοῦ ἐπισκόπου τῆς Κολωνίας συγ- γραφέντι ὑπ' αὐτοῦ ἔργῳ «Ἀθανάσιος».

«Ἡμεῖς πάντες, καθολικοὶ καὶ διαμαρτυρόμενοι, ἡμαρ- τήσαμεν ἐν τοῖς πατράσιν ἡμῶν καὶ ἐγκαλοουθόμεν νὰ ὑφαινωμεν ἐν τῷ ἱσθ' ἀνθρωπίνῃς πλάνῃς· οὕτως ἡ ἄλλως οὐδαίς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θέτῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑπὲρ τοῦς ἄλλους ἐν ἀλαζονίᾳ καὶ ὁ Θεὸς εἰς οὐδενα ἀνέχεται τοῦτο, τοῦλάχιστον εἰς ἐκείνους, οἵτινες καλοῦνται φίλοι Του.» Παρατιθέμεθα λόγους ἐπὶ τινος τοῦ Górrres, ὅπως ἀφήσωμεν νὰ μαρτυρήσωσιν ὑπὲρ τῆς θεμελιώδους χρι- στιανικῆς ἀληθείας, τῆς ἀναγεννήσεως, οὐ μόνον διαμαρ- τυρόμενοι, ἀλλὰ καὶ καθολικοί.

«Ἡ ἐπιστήμη εἶναι καλὴ· ἀλλ' ὀφείλει νὰ φέρῃ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ἄνωθεν ὑψηλοτέραν τινὰ φλόγα· δὲν πρέπει νὰ καθίσταται πλανητὴν φῶς, ὀδηγοῦν εἰς ἀγρίους τόπους. Πολλοὶ ὀδηγήθησαν εἰς τοιοῦτους ἀγρίους τόπους, ὧν ὁ χριστιανισμὸς ἐντελῶς ἀπόλειτο, ἀμα ἡ σοφία εἰσῆλθεν εἰς αὐτούς. Διότι ὁ χριστιανισμὸς ἔχει ἐπιστήμην, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ ἐπιστήμη εἶνε μᾶλλον τέχνη, καὶ μάλιστα ἡ ὕψιστη, ἡ ἀξιοτάτη καὶ εὐγενεστάτη πᾶσῶν τῶν τεχνῶν, ἡ ὅποια ἄνευ πνεύματος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκασκηθῇ. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦτο δὲν ἐδόθη μόνον εἰς τοὺς εὐφροεῖς· ἐδόθη εἰς πάντας, καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα οὐδαμῶς ἀρνεῖ- ται ἑαυτὸ εἰς τοὺς συνετοὺς, ἀλλὰ καταλείπει προτιμότερον ἐπὶ παρὰ τοῖς ἀπλοῖς καὶ δίδει εἰς αὐτούς τὴν δύναμιν νὰ ζυμῶσι διὰ τῆς ἀρελοῦς ταύτης σοφίας, χιλιάδας τῶν μὴ ζυμωθέντων.

Ἀλλὰ πᾶσα ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅστις νομι- ζεται ὅτι κατοικεῖ ἐν τῶς ὕψιστοις, εἶναι μόνον πτώσις εἰς τὴν ἄβυσσον ἢ δὲ ἐπιστροφή πρὸς Αὐτόν θα εἶναι ἔκρας

ἀνύψωσις, πρὸς τὴν αὐτὴν ὁ Θεὸς θα παρασκευάσῃ τὴν ἡδὸν καὶ θα παρήκῃ τὰ μέτρα καὶ τὴν δύσμεν...

Μία ὁρμὴ πρὸς τὰ ἄνω, ἐνεργοῦσα τὴν μεταστροφήν καὶ μία θερμὴ πνοή, ἡ συνοδούσα αὐτῆν καὶ ἐν φωτει- νῶν βλέμμα, τὸ ὁποῖον, ἐξ αὐτῆς ἐκπορευόμενον, χαίρειζει τὴν ἐπιστραφεῖσαν ψυχὴν, ἀναγγέλλει, ὅτι ἡ ἔκλογὴ ἐγένε- το καὶ ὁ ἔκλογος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κύκλον τῆς ὑψηλο- τέρας ζωῆς... Ἀλλ', ὡς εὐλόγως ἐννοεῖται, ἡ ἐνέργεια ταύτης, τῆς διὰ τῆς πανταχοῦ παρουσίας τὴν ἐκλογὴν καὶ ὀδηγίαν ἐνεργούσης θείας δυνάμεως, πρὸς οὐδεμίαν γνήνην πε- ριορισμένην σχέσιν εἶναι συνδεθεμένη· ἐνεργεῖ διὰ τῆς ὑπερη- φανείας τῆς νεκρῆς καὶ ὑγιούς ζωῆς, ὅπως δὲν κωλύεται διὰ τῆς ἐξακτιλῆσεως καὶ τοῦ καμῆτου τῆς ἐσθουρῆς δὲν παρέργεται περιφρονητικῶς πρὸ τῆς πνευματικῆς ἀριότη- τος, ἐπὶ δὲ μετοχειρίζεται καὶ νόμιμον ἠθικὴν βίαν πρὸς ὕψιστην πνευματικὴν δύναμιν.» (Ὁ Χριστ. μυστικισμὸς Α', 331).

«Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καὶ ἐνεπι- στεύθη ἡμῖν τὰ περὶ Θεοῦ μυστήρια Αὐτοῦ. Τὰς διδασκα- λίας Αὐτοῦ ἐμάθωμεν, ἐδέχθημεν τὸ πνεῦμα Αὐτοῦ καὶ ἐν Αὐτῷ βίαι· ἡ πηγὴ τῆς ἀληθείας ταύτης τῆς ζωῆς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Πολλὸς ἐκ τοῦ γήρατος καὶ ἡμῶς αἰω- νίως νέος παρέργεται πρὸ αὐτῆς ὁ χρόνος, χωρὶς νὰ ἐγ- γίξῃ αὐτὴν, καὶ ὑψηλὰ ὡς ἵσταται ὑπὲρ πᾶσας τὰς ἀλη- θείας τῶν ἀνθρώπων, δεικνύεται ἐν τῇ ἐπιμονῇ καὶ εὐστα- θεῖᾳ αὐτῆς ὡς ἔξιον ἀπεικόνισμα τῆς αἰωνίου ἐκείνης ἀλη- θείας, πρὸ τῆς ὁποίας πᾶσα ἐποχὴ καὶ πᾶσα μεταβολὴ ἰδεῶν φαίνεται ὡς ἥσυχον ἐμοιθεῖς παρόν.»

N. I. ΛΟΥΒΑΡΙΣ Τελειόφοιτος Θεολογίας

### ΟΙ ΒΙΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΥΠΟ ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΓΑΛΑΝΟΥ

Ἐξεδόθη ἤδη ὁ πρῶτος τόμος ἐμπεριέχων τοὺς «Βίους τῶν Ἁγίων» τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, ἀποτελούμενος δὲ ἐκ σελίδων ὑπερτριηκοντίων.

Αἱ δυσκολαὶ τοιοῦτου ἔργου εἶνε βεβαίως πολλαὶ καὶ διάφοραι. Σπουδαιότερα ἡμῶς ἀπὸ ἅλλας εἶνε ἡ δημιουρ- γουμένη ἐκ τῶν ἤδη ἐκδηδεμένων Συναξαρίων, τὰ ὅποια δυσκόλως ἀναγινώσκονται σήμερον, καὶ ἡμῶς ἀποτελοῦσι τὴν ἀπαραίτητον βᾶσιν τοιοῦτων συγγραμῶν.

Ὁ κ. Γαλανὸς ὑπερπεπῆδως τὴν δυσκολίαν ταύτην κατὰ τρόπον συντηρητικώτατον, ἀλλὰ καὶ δεξιωτάτον. Ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς Συναξαρίοις ἐπρόσειεν ἰδιαιτέρως εἰς τὰς διηγή- σεας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι συμφωνοῦν μὲ τὰς ἀγιογραφίας, τὰς εὕρισκομένας εἰς λόγους καὶ πραγματείας Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλων ἱερῶν συγγραμῶν, ἀνεγνωρι- σμένης ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας. Καὶ ἐπεισῶδια καὶ γε- γονότα, χαρακτηριστικὰ τῶν ἁγίων καὶ πραγματοῦμένα πρὸς τὸ Ἐθαγγελικὸν πνεῦμα, δι' ὀλίγων ἐν τούτοις λέξεων

αναφερόμενα εις τὰ Συναξάρια, δ κ. Γαλανός τὰ ἀνέπτυξε καὶ τὰ διεπλάτυνεν, ὥστε ἡ ἀπ' αὐτῶν διδασκαλία νὰ ἐξέβη μὲ δλα τὰ ἔντονα χρώματά της καὶ τὴν μεγάλην ἠθικὴν ἐπιβολὴν της.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα ἔσα συνέχονται μὲ τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν, καὶ εἰς τὰς βιογραφίας Πατέρων, διδασκάλων καὶ ἠμολογητῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐργασία τοῦ κ. Γαλανοῦ παρεκλούθησε τὰς ἀρίστους καὶ ἀκριβεστάτας πηγὰς καὶ ἐπέδωκε μὲ δλην τὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν δυνάμιν τὰς ὑπερέχουσ τῆς Ἐκκλησίας φουσυγνμίας.

Ἐπὶ πλέον, ἐνῶ εἰ Συναξαρισταὶ δυσκόλως σήμερον χρησιμεύουν ὡς ἀναγνώσματα τῶν λογίων καὶ τῶν οἰκογενειῶν, καὶ τὸ μειονέκτημα τοῦτο διακρίνει καὶ τοὺς παρ' ἄλλων ἐκδοθέντα, κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους: Βίους ἁγίων, τὸ ἔργον τοῦ κ. Γαλανοῦ εἶνε ἐξαιρετικὸν ἀναγνώσμα καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην.

Θέλει τις νὰ πεισθῇ; Ἄς ἀναγνώσῃ τὸν ἐκδοθέντα πρῶτον τόμον. Καὶ θέλει ἴδει ὅτι δὲν θὰ διεκφυγῇ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν δλην συγγραφήν. Χ. Ι.

### ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΣΚΕΥΤΕΙΣ

Κακολογούμενοι, ὀφείλομεν νὰ ἐξετάζωμεν ἑαυτοὺς, ἂν πράγματι εἴμεθα ἀξιοὶ κατηγορίας· ἂν συμβαίη τοῦτο, ἂς σπεύσωμεν νὰ διορθωθῶμεν· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἂς ὑπερασπιζώμεν ἑαυτοὺς εἰρηνικῶς· καὶ εὐγενῶς, ἂνευ ὀδυμίας καὶ ἀγανακτήσεως.

— Ὁ ἀπερίσκεπτος καὶ ἀκαιρος ζῆλος ἠμοιάζει· πρὸς ἄνθρωπον, ὅστις ἐξεγείρει ἄρρωστον κοιμώμενον, διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, πῶς ἔχει.

— Ὁ θέλων νὰ μάθῃ τὴν ἀξίαν τῶν παρὰ τίνος λεγομένων, ὀφείλει νὰ γνωρίσῃ τοῦ λέγοντος αὐτῶ τὰς πράξεις.

— Ἐρωτηθεὶς τις· ἀπὶ δισκόλον; ἢ, «Τὸ ἠμολογεῖν τὸ ἴδιον σφάλμα», ἀπεκρίθη.

— Ματαιότης καὶ κουφνῶνια εἶνε νὰ καυχώμεθα καὶ κομπάζωμεν διὰ τὰς καλὰς ἡμῶν πράξεις. «Ἐγκωμιάζετε σε ὁ πέλας, καὶ μὴ τὸ σὸν στόμα· ἀλλότριας, καὶ μὴ τὰ σὰ χεῖλη», λέγει ὁ σοφὸς Σολομών.

— Ὁ κλέπτης ἠσυχάζει μετὰ τὴν κλοπὴν· ὁ πλαστογράφος ἀποσύρεται μετὰ τὴν πλαστογραφίαν· μόνον ὁ φθονερὸς δὲν ἠσυχάζει ποτέ· καὶ ὅτω εὐτυχέστερος εἶνε ὁ ὑπ' αὐτοῦ φθνούμενος, τὸσῶ μᾶλλον τὸ εὐτελεὲς πάθος του παραζύνεται καὶ ἀναφλέγεται.

— Οἱ ἐπιμόνως ἀρνούμενοι νὰ συμφιλιωθῶσι μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῶν δεικνύουσιν, ὅτι στεροῦνται θρησκευτικῆς ἀνατροφῆς· καὶ ὅτι τὸ φυσικὸν τῶν ἰδιώμα ἠμοιάζει πρὸς τὸ τῶν ἀγρίων θηρίων, τῶν ὁποίων ἡ ἀλογος ὄρμη τότε μόνον κατευναζέται, δταν φρονέσῃ τὸ ζῶον τὸ γενόμενον ἀντικείμενον τῆς μανίας τῶν.

— Οὐδέμια ἐνασχόλησις εἶνε ὠραιότερα καὶ γλυκύτερα ἀπὸ τὴν τῆς προσευχῆς ἀπομακρυνόμενοι τῶν γηϊνῶν, ὑψούμεθα πρὸς τὰ οὐράνια· λησμονοῦντες τὴν εὐτέλειαν

τοῦ κόσμου τούτου, ἀνερχόμεθα διὰ τῆς προσευχῆς εἰς κόσμους αἰθερίους, συνδιαλεγόμενοι μετ' αὐτοῦ τοῦ ἀπειροταλείου Θεοῦ.

— Θέλεις νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεόν; Προσπάθησε νὰ γνωρίσῃς καλῆτερα τὸν ἑαυτὸν σου. Ἐν πρῶτοις εἶσαι ἡ εἰκὼν τοῦ καὶ δευτέρου θεοῦ, εἶνε ἀνάγκη ἢ ἄλλειψις εἰς τὸ ἰδικόν σου πνεῦμα, εἰς ἐκεῖνον εἶνε πραγματικῶς καὶ τελειότης.

— Ὁ ταξειδιώτης σπεύδει μετὰ χαρᾶς πρὸς τὴν πατρίδα του. Καὶ ὁ Χριστιανός, ταξειδιώτης τῆς ζωῆς, ὀδοιπόρος τοῦ βίου, σπεύδει πρὸς τὴν οὐράνιον πατρίδα του, τὴν αἰωνίαν πόλιν, ὅπου ἡ ἀμύγη χαρὰ καὶ ἡ ἄληκτος γαλήνη.

— Ὁ φέλιμος καὶ σωτήριος ἡ σκέψις τοῦ θανάτου· ὁ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτόν, πολὺ δυσκόλως προσηλοῦται εἰς τὰ γήϊνα· τὸν νοῦν του καὶ τὰς βλέψεις στρέφει πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν μέλλοντα βίον.

— Ὁ πρῶτος σπεύδων πρὸς συμπιλίωσιν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ του πρῶτος λαμβάνει τὸ βραβεῖον· τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτημάτων του, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ΑΘΑΝ. Δ. ΠΑΛΛΗΣ

### ΠΟΙΑ Η ΣΧΕΣΙΣ;

Ἴδου διὰ τι δὲν ἐδόθη ἀπάντησις πρὸς τὸν γυμνασιάρχην Νησιῶ κ. Πρωτοπαπᾶν, θελήσαντα διὰ τῆς «Ἱερωνῆς» νὰ σχετίσῃ τὸ ζήτημα τοῦ ἀρχιμικηδόντου Ἀκακίου πρὸς τὴν χειροτονίαν τοῦ ἀειμνήστου Πιτρῶν Ἱεροθέου. Ἡ τιτλοφόρος ἐρώτησις μας εἶνε δλοκληρον ἠμῶν.

Ὁ ἀειμνήστος Ἱεροθεὸς· ἐν ὑπερβολῇ θρησκευτικῶ ζήλου, ὡς εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ ὡς παρεδέχθη καὶ ἡ Ἱ Σύνοδος, συμμετέσχε μὲν ὡς ἀρχιμανδρίτης, εἰς σφοδρῆστον πόλεμον κατὰ τῆς καθεστῆκαίης· ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ ἡσπασθη πεπλανημένως τινὰ; δοξασίας, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀπετέλου προσδολὴν κατὰ τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οὐδ' ἐν γένει κατὰ τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος τῆς Τριάδος, ἐθεωρήθησαν δὲ ἀπλῶς δοξασίαι· πλημμελεῖς ἐνὸς ἀτόμου. Ἄπ' ἐναντίας ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ἠγωνίσθη ἐκ νεαρῶτατης ἡλικίας μὲ δλον τὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐταπάνην. Καὶ πάλιν ἡμῶς, μόνον μετὰ δλοκληρον δεκαετίαν ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν Ἱερᾶν Σύνοδον ἀναφορᾶς του, ἐγένεον ἀρχιερεὺς, καὶ ἀφοῦ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰργασθῆ λαμπρῶς καὶ διὰ φωτιστικῶτατων κηρυγμάτων καὶ διὰ συμπεριφορᾶς ἀμέμπτου.

Ὁ δὲ Ἀκάκιος; Ἐν καὶ μόνον σημεῖον συνεπαφῆς μετὰ τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ, καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ ἀντίχριστος συγγραφή τοῦ Πύργου, ἡ παριστώσα τὸν Χριστὸν ψευδοπροφήτην! Ποῖα λοιπὸν σχέσις μετὰξὺ ἐνὸς ἐργάτου τοῦ Ἱθαγγελοῦ μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἀρχαίων τῆς ἐκκλησίας χρόνων, πρὸς ἄνθρωπον δάσαντα τὴν μαρτυρίαν τῆς ὑπάρξεώς του μόνον διὰ μιᾶς βλασφημίας ἐργασίας;

Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον πλέον Ἱεροθεὸν αἱ Πάτραι καὶ ἡ Ἑλλάς δλοκληρος καὶ δλη ἡ Ὁρθόδοξος Ἱεραρχία ἐπλεξε τὸν στέφανον τοῦ Ἱεραρχοῦ τοῦ πιστοῦ, τοῦ σεμνοῦ, τοῦ φιλανθρώπου, τοῦ ζηλωτοῦ, τοῦ ἐναρκώσαντος ἑμῶν δόξαν ἐπισκοπικῆν. Οὐδὲ εἶχε μέχρι πρὸ τίνος τοῦλάχιστον ἄλλην γνώωην ὁ θεὸς τοῦ κ. Πρωτοπαπᾶ Σεβ. Ἐπίσκοπος Μεσσηνίας θερμῶτατα ἐγκωμιάσας τὸν ἀειμνήστου Πατρῶν κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἀθηνῶν ἀληθινόν κηδεῖον του.

Ἐὰν ὁ κ. Πρωτοπαπᾶς ἔχη ἄλλην δρασιν, τὸσῶ δι' αὐτὸν τὸ χειρότερον.

Ἄλλα, νομίζομεν, δὲν χρειάζονται. Εὐτυχῶς κανεὶς σίαλος δὲν φθάσει ἔως εἰς τὰ ἄστρα.

### ἹΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΕΜΠΟΡΟΥ

#### ΥΓΥΓΚΕ ΣΤΟΡΓΗ—ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΜΟΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Μία πρωτοφανῆς ἡμέρῃ μὲ εἶχε καταλάβει. Ἡλιτζα ἀδιακόπως, ὅτι θὰ τύχῃ νὰ κερδίσω, καὶ πάντοτε ἐπέμενον ἔπαυσαι δὲ, δταν εἶδον τὸ θυλάκιόν μου κενόν. Ὁφείλα καὶ δέκα σολδία εἰς αὐτόν, ὅστις μὲ ἐκέρδισε. Τοῦ προσεφθῆναι, ἐπειδὴ δὲν εἶχα χρήματα, νὰ τοῦ δώσω ἐν μαχαίριον τῆς ἐκλογῆς του. Ἐδέχθη. Πηγαίνω εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ὅπου εἶχον ἀποθέσει τὴν μικρὰν μου μίστραν, ὅπως τὴν εὔρω. Ἄλλ' εἰς μάτην. Εἶχε χαθῆ.

Ὅλον τὸν κόσμον ἠρώτησα τί ἔγινε. Κανεὶς δὲν ἤξευρε. Εἶχε κλαπῆ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔπαυον μετὰ τὸσῶ πάθους. Ἰπόπτουσα δλον τὸν κόσμον. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ ἐγερθῆ φιλονεικία, ὁ συμπαικτης μου νὰ μὲ κακοποιήσῃ καὶ νὰ ὑβρίσῃ ὡς κλέπτνη, καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, ἀπειλῶν ὅτι θὰ φωνάξῃ τὴν ἀστυνομίαν, νὰ μὰ; ἐκβάλῃ καταφρονητικῶς.

Ἡ βροχὴ ἔπιπτε πάντοτε καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ εἰσέλθω. Ἐμαζεύθηκα κάτωθεν ἐνὸς πρόστεγασματος· καὶ κρυφθεὶς εἰς μίαν γωνίαν, ἀνελόθην εἰς δακρυα. Ποῖα τύφισ συνειδήσεαι! Πόσον ἐνοχον εὗρισκον τὸν ἑαυτὸν μου διὰ τὴν ἀκρίσιαν μου καὶ διὰ τὴν παρακοήν μου!

Φρειδερ.— Συγγνώμην, κύριε, ἐὰν σὰς διακόπτω, ἀλλὰ λέγετε ὅτι εὗρισκετε τὸν ἑαυτὸν σας· πολὺ ἐνοχον. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἦσθε μᾶλλον δυστυχῆς, διότι ἐπὶ τέλους δὲν τὸ ἐκάματε διὰ νὰ διασκεδάσετε, ἀλλὰ διὰ νὰ κ δίστητε ὀλίγα χήματα διὰ τὴν μητέρα σας, χάριν τῆς ὁποίας ἐπαίξατε. Ἐὰν ἐχάσατε, ἀντὶ νὰ κερδίσετε, ἦτο διότι δὲν εἶχετε τύχην. Ἡ κλοπή τῆς μίστρας σας ἦτον ἀκόμη μία δυστυχία· ἀλλ' ὁ παλαστής δὲν εἶσθε σὰς, ἀλλ' ὁ κλέπτης. Τὸ κακὸν εἰς δλα αὐτὰ δὲν ἦτο τὸ ὅτι ἦσθε πτωχός; Διὰ νὰπαλλαγῆ τις τῆς δυστυχίας, ἐπιχειρεῖ ὅ,τι δύναται. Ἐἶνε λοιπὸν ἀδικον τοῦτο;

Μ. Β.— Ὅχι, παιδί μου. Τίποτε δὲν εἶνε ὀλιγώτερον δίκαιον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιχειρῆ τις, διὰ νὰπαλλαγῆ τῆς δυσ-

τυχίας, ὅλα τὰ μέσα, καλὰ ἢ κακὰ. Ἡ δικαιοσύνη καὶ τὸ καθῆκον εἶνε ἀσπληρὰ καὶ δὲν δύνανται νὰ ὑποβληθῶν εἰς τὰς περιστάσεις. Ἡμῶν λοιπὸν ἀπέριος ἐνοχοί, διότι ἐπαίξα χρήματα μὲ σκοπὸν μάλιστα βίαιῆς στοργῆς.

Ἐν πρῶτοις, πράττων τούτο, ἠθέλων τὰς βήτας ἐντολὰς τῆς μητρός μου. Πρῶτον λάθος. Ἐπαίξα τὸ χρέμα, τὸ ὅποιον ἀπεράσιζον, δὲν ἠθέλων εἰς ἐμέ, ἀλλ' εἰς τὴν μητέρα μου. Καὶ τρίτον λάθος, ὅτι ἐγκατέλιπον ἀπερίσκεπτος τὴν μικρὰν μου μίστραν, δηλαδὴ πᾶν ὅ,τι εἶχον. Ἡ μήτηρ μου μὲ εἶχεν ὑπολαβεὶ ὡς ἄνδρα, σκεδὸν ὡς οἰκογενειάρχην, ἐμπιστευομένη εἰς ἐμὲ ἐμπορεύματα. Νὰ τὰ ἐγκαταλείψω δὲ χωρὶς πλέον φροντίδα, ἦτο προσδοκία κατὰ τῆς ἐμπιστοσύνης της, παραβῆσαι τὸν ὑποσχέσιόν μου, καὶ διὰ τοῦτο ἦμην λυπηρῶς τιμωρημένος.

Ἄλλὰ τὸ λάθος, ἴσως τὸ μεγαλύτερον, ἦτον ἀκριδῶς αὐτό, τὸ ὅποιον θέλεις σὺ νὰ δικαιολογήσῃς, Φρειδερίκε. Νὰ σκέπτεσαι νὰ παίξῃς διὰ νὰ κερδίσῃς δὲν εἶνε νὰ θέλῃς νάντικαταστήσῃς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιμονὴν τοῦ ἐργαζομένου διὰ τῆς ἀκνηρίας καὶ τῆς τύχης τοῦ παιγνιδίου; δὲν εἶνε νὰ θέτῃς τὸν ἑαυτὸν σου εἰς ἀνήθικον ἔξιν ἀντὶ τῆς ἀρετῆς;

Σκέψου καλὰ εἰς ὅ,τι λέγω, Φρειδερίκε, καὶ θὰ ἴδῃς ποῖα ἦτο ἡ βαρύτης τοῦ λάθους μου.

Ἄς ὑποθέσωμεν, ἐν παραδείγματι, ὅτι, ἀντὶ νὰ χάσω εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ νὰ μοῦ κλέψουν καὶ τὴν μίστραν μου, ἡ τύχη μὲ πύνοιε καὶ ἐκέρδιζα τεσσαράκοντα ἢ πενήτηκοντα σολδία, ὅπως ὁ καὶς, περὶ τοῦ ὁποίου σοῦ ὠμίλησα. Τί ἤθελε συμβῆ; Ὅθ ἦμην ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ παίγνιον καὶ θὰ τὸ εὗρισκα πολὺ εὐκόλον νὰ κερδίω τὰ πρὸς τὸ ζῆν διασκεδάζων. Ἴσως ὅα κατῆντων, διὰ νὰποφύγω τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ παίξαι, νάφνω τὴν μητέρα μου νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶχον κερδίω τὰ χρήματά μου ἐκτελῶν ἐντιμους παραγγελίας καὶ μεταφῶραν δέματα. Ὅθ διηρχόμην τὰς ἡμέρας μου μετ' ὀκνηρῶν καὶ φαύλων συνειθίσεων τὸν ἑαυτὸν μου νὰ κερδίω ἀέργως χρήματα, νὰ μηχανεύωμαι ὅχι ἐντιμα ἔργα, προσποκτῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ ὀλέθριον σοῦ παίξαι πάθος. Ποῖος εἰςεύρει, ἀλλοίμονον! τί ἦθελον ἀπογίνει;

— Ἐἶνε ἀληθές, αὐτὸ δὲν πὸ εἶχα σκεφθῆ.

— Καὶ ἐγὼ ὅχι περισσότερο, φίλε μου. Ἐπιτρέπων τὴν ἀτιμὸν αὐτὴν ἀκρίσιαν, δὲν εἶχον παντάπασι σκεφθῆ τὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ ἔχῃ. Εὐτυχῶς ἐτιμωρήθην σκληρῶς ἀπὸ τὴν πρῶτην φορᾶν.

#### Νυνὲ πασαι ἐνὸς λάθους.

Ἐνῶ ἐθρήνουν διὰ τὸ σφάλμα μου, ἡ νύξ εἶχεν ἔλθει. Οὐδόλως ἐσκεπτόμην, νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ ἀνησυχία ὅμως τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνετο ἡ μήτηρ μου, μοὶ ἔδωκε θάρρος.

Ὅταν ἐφθασα, τὴν εὔρον κλαίουσαν, ἀψηφούσαν τὴν βροχὴν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, διὰ νὰ ἰδῆάν ἐπὶ τέλους ἐπανηρχόμην. Ἐνόμιζεν, ὅτι μοῦ συνέβη τι, ὅτι εἶχον ἀποθάσει ἴσως τίς οἶδεν;

Ἡ ὑπερπερθεῖσα φαντασία της τῆς παρίστανε μυρία ἀποθαρευντικὰς σκηνάς.

Τῆ διηγήθην μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐκρινείαν πᾶν ὅ,τι μοι εἶχε συμβῆ· οἱ λυγμοὶ μου ἐκψῆζαν τὴν φωνήν.

— Τέκνον μου, μοι εἶπεν, ἡ ἀπόλεια αὐτῆ βεβαίως εἶνε πολὺ σκληρὰ δι' ἡμᾶς, καὶ δὲν εἰζεύρω πῶς θὰ κάμω-μεν τώρα· ἀλλὰ τοῦτο μὲ λυπεῖ ὀλιγώτερον ἀπὸ τοῦ νὰ συλλογίζωμαι πόσον τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο τοῦ πλανημπόρου δύναται νὰ σὲ ἐκθέσῃ εἰς τὸ ν' ἀποκτήσῃς φαύλας σουηθείας, κακὰς μάλιστᾶ. Ἡ ὑγεία μου δὲν μὲ ἀφίνει πλέον νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ σὲ ἐπιβλέπω ἐπὶ πολὺ. Τί θὰ γίνῃς, ὅταν δὲν ὑπάρχω εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἐὰν ἀφί-νης τὴν ἑαυτὸν σου τόσον εὐκόλως νὰ παρασύρῃται, ὥστε νὰ ἐπιτρέπῃς πράξεις, τὰς ἧποιας ἐγὼ πάντοτε σοῦ ἔχω ἀπαγορεύσει; Ἄ! Ἄνδρῆ μου, τίποτε ἄλλο δὲν θὰ ἠδύ-νασο νὰ κάμῃς, ὅσοι νὰ μοῦ καταστήσῃς; τόσον λυπηρὸς τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς ζωῆς μου. Ὡς τώρα μὲ εἶχες παρηγορήσει. Ἡ καλὴ σου διαγωγή μου καθίστα γλυκείαν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν σάψιν τοῦ προσεχὸς μου θανάτου. Ἐνύμιζεν, ὅτι ἠδυνάμην νὰ βασιλεύῃ ἐν τῷ μέλλοντι εἰς τὴν σταθερότητα τῆς χαρακτῆρος σου. Ἐλέγον: ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω εἰς τὸν κόσμον, θὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν μνήμην μου, ὅπως τώρα εἰς τὰς μικροτέρας μου ἐντολάς... Τώρα, προσέθηκα διὰ διακεκομμένης φωνῆς, τελειώσει δὲν θὰ ἔχω πλὴν ἐμπιστοσύνην!

Ἐπαύσεν. Ἡμῖν συντρεμιμμένοι, Γουμπστὴς ἐνώπιόν της, ἔλαβον τὴν χεῖρά της· καὶ κολλώπων αὐτὴν μὲ δά-κρυα καὶ φιλήματα:

— Σὰς ἐρκίζομαι, τῆ εἶπον, εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ σᾶς ἔχω, ποτὲ πλέον δὲν θὰ φεθῶ εἰς τὰς ἐρέξεις μου, ποτὲ πλέον δὲν θὰ σᾶς παρακούσω. Μὴ κλαίετε, σᾶς ἱκετεύω, καλὴ μου μητέρα. Διὰ νὰ σᾶς καθησυχάσω, κάθε βράδυ καὶ κάθε πρᾶξ θὰ σᾶς ἐπαναλαμβάνω τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Κατεκλήθην πολὺ λυπημένος. Τὴν ἐπομένην ἔπρεπε νὰ ζητήσω ἐπὶ πιστώσει ἐμπορεύματα εἰς τὸ κατάστημα, ὅπου ἠγοράζομεν ἕως τότε, καὶ νὰ πωλήσω μαρικὰ βούγα, διὰ νὰγοράσω μίαν μίστραν καὶ ἕνα ἱμάτιον.

Ἡ μήτηρ μου δὲν μοῦ ἔδωκε νὰ ἐνοήσω κανέν παρα-πονὸν διὰ τὴν σκληρὰν αὐτὴν ἀνάγκην. Ἄλλ' ὅταν ἡ πτωχὴ της φωνὴ ἐξῆλθεν, ὅπως ζητήσῃ ἐπὶ πιστώσει, ἠσθάνθη τὸν βραχίονά της τρέμοντα ὑπὸ τὸν ἰδικόν μου ἐκ φόβου μὴ τῆς ἀρνηθῶν. Ἐστηρίχθη ἐπ' ἐμοῦ ὡς εἴ ἦτο ἀσθενής. Τοῦτο ἦτο ἡ σκληροτέρα τιμωρία, τὴν ὅποιαν ἠδυνάμην νὰ ἀποθανῶ.

#### Αἱ τύψεις τῆς συνευθίσσεως.

Ἡ μήτηρ μου μοῦ ἐπέρασεν εἰς τὸν λαϊμόν μου ἡ ἰδέα, ὅπως καὶ τὴν πρώτην φοράν, τὴν νέαν μου μίστραν.

— Ἄνδρῆ, μοῦ εἶπεν, ἐὰν δὲν ἔχῃς τὴν δύναμιν ν' ἀντιστῆς εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ κακοῦ, ἐγκατάλειψον ἀπ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸ ἐπάγγελμα σου· αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον.

Τὴν καθικέτευσα νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ καὶ ἀνε-

χώρησα. Ἀλλὰ τὸ μάθημα ἔπρεπε νὰ ἦτο ἀρκετὰ σκλη-ρόν, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ τὸ λησμοήσω, καὶ αἱ συμφοραὶ μου δὲν εἶχον τελειώσει.

Παρὰ τὰς προσπάθειάς μου, παρὰ τὴν θερμότην ἐπι-μονὴν μου δὲν ἠδυνήθην νὰ πωλήσω εἰμὴ δέκα σολιδίων ἐμπορεύματα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Ὡς κορύφωμα τῆς δυστυ-χίας ὁ βῆξ τῆς δυστυχίου; μητρὸς μου εἶχε διπλασιασθῆ ἀπὸ τινος ἐσπέρας, ὅπου μὲ ἐπερίμενον ὑπὸ τὴν βροχὴν πατούσα εἰς τὸ βρεγμένον κατώφλιον τῆς θύρας. Ἡ δ' ἐκ τῆς ἐργασίας μου ἀνησυχία ἠῤῥανε τὸν πυρετόν, ὅστις τὴν ἐξήντηλει. Ἐλλείψει τοῦ χρήματος, ὑφίστατο τὰς σκληροτέ-ρας ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε στερήσεις. Τὴν ἤκουσα νὰ ἠμιλῆ διὰ τὸ νοσοκομεῖον μὲ ὑψος καρτερικόν, διὰ νὰ μὲ ἐξοι-καίωσῃ ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὴν ἰδέαν ἐνὸς ἀναγκαίου ἀποχωρισμοῦ.

Δὲν πιστεύω νὰ δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ὑπέφερον ἐγὼ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. Μὲ κα-τεβίβρωσκεν ἡ τύψις. Ἐν ἀπόγευμα, ἀφροῦ ματαίως ἐκτύ-πησα ἀπὸ θύρας εἰς θύραν προσφύρων τὰ ἐμπορεύματά μου, ἐπῆγα καταλυπημένος εἰς τὴν ἐξοχὴν, ζητῶν τόπον ἀπο-μονωμένον ὅπου νὰ δύναμαι νὰ κλαίω ἐλευθέρως. Ὅσον ἐπέρασεν καὶ τὰ τελευταῖα προάστεια, ἐκάθησα ἐπὶ τῆς ὄχτης ἐνὸς χάνδακος, ἔχων τὰ νῶτα πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν, ὅπου οὐδεὶς διήρχετο, καὶ, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπιτὸ τῶν χειρῶν μου, ἤρχισα νὰ θρηνῶ τόσον πικρῶς, ὥστε ἐλη-σμένησα πᾶν ὅ,τι μὲ περιέβαλλεν.

— Ἄλλοίμονον! ἔλεγον ἐνδομύχως, πόσον τιμωροῦμαι διὰ τὴν παρακοὴν μου καὶ τὴν ἀπερισκεψίαν μου, ἀφ' ὅτου βλέπω τὴν μητέρα μου τόσον ὑποφέρουσαν! Τί νὰ κάμω, διὰ νὰ εὔρω τὰ μέσα καὶ περιποιηθῶ τὴν προσφιλεῖ μου μητέρα, ἥτις εἶνε τόσον καλὴ καὶ τόσον μὲ ἀγαπᾷ; Κα-νεὶς λοιπὸν δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος. Ἄλλ' αὐτὴν δὲν θέλω νὰ τὴν βλέπω ἀπονήσκου-σαν ἀπὸ δυστυχίαν ἐξ αἰτίας τοῦ λάθους μου. Ὡ! δὲν θὰ ἐπαύμουν διὰ τὸν ἑαυτὸν μου νὰ ἔφερον πολλὰ χρήματα τὸ ἐσπέρας· ὄχι! ὄχι! δι' αὐτὴν καὶ μόνην, διὰ τὴν περι-θαλψίαν της, διὰ τὴν θεραπείαν της. Ἐίμαι ἕνας ἀτάσθα-λος ἀξιολύπητος, ὅστις ἐπαίξα τὴν ζωὴν τῆς μητρὸς μου χωρὶς νὰ το συλλογισθῶ. Θέλω νὰ πληρώσω ἐπὶ πολὺ τὸ λάθος μου, νὰ ἐργάζομαι ἀκαταπαύστως, νὰ ὑποφέρω πολλά, ἀλλὰ νὰ μὴ στερῆται τίποτε ἡ προσφιλεῖς μου μήτηρ.

Καὶ ἤρχισα πάλιν νὰ θρηνῶ ἰσχυρότερον.

(ἀκολουθεῖ)

#### Η ΕΡΕΙΧΟΜΕΝΑ

Ἐπιμνηεὶα Παλιῶν.— Ἡ ἐξόφωσις τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ Μιχ. Γαλανοῦ.— Τὸ πάθος τῆς ἀλαζονίας.— Τὸ πάθος τοῦ φθόνου.— Ὁ Κοπερνίκος.— Ὁ Γουέτιν περιγράφων τὸ σπήλαιον τῆς Ἀποκι-λύσεως, ὑπὸ Στ. Τηλιακοῦ.— Τὰ νέα τῆς ἰσοδομίας.— Τὰ μέγι-στα πνεύματα περὶ τῶν ὤψιστων ζητημάτων, κατὰ μεσάφρασιν Ν. Δουβάρι, τελειοφοίτου τῆς Θεολογίας.— Οἱ βίοι τῶν ἁγίων ὑπὸ Μιχ. Γαλανοῦ.— Ὁσέλιμοι σκέψεις, ὑπὸ Ἀθ. Πάλλη.— Ποιη-τῆς ἡ σχέσις;— Ἱστορία ἐνὸς νέου ἐμπόρου, οὐκ ἠστωρῆ—ἐργασία καὶ ἐπιμονή, (διήγημα).